

Het hangbuikvarken:

met de buik tegen de grond ...

Vreemde varkens uit verre landen

Kruip jij ook soms op handen en voeten over straat? Slaat jouw buik dan over de grond? Steek je je snoetje dan in de modder? Zoek je dan ook de schaduw op als de hitte zindert? Neen? Dan ben je vast geen hangbuikzwijn.

Maar hoe ziet dit zwijn er eigenlijk uit? Kom, we leggen ons eens plat op onze buik. We kijken in de ogen van het varken. Het verstaat geen Vlaams want het komt oorspronkelijk uit China en omstreken. De ogen staan in een kleine kop. De rug is hol en de buik hangt bijna tot op de grond (maar dit is zeker niet nieuw gezien de naam van het varken). Het is geen rozig maar wel een donker (grijs, bruin, zwart) of een wit-zwart varken.

We weten allemaal dat de natuur evolueert, zo ook de hangbuikzwijnen. De mens draagt daartoe ook een belangrijk steentje bij. Verschillende rassen worden gemengd om te komen tot betere rassen. Vele oorspronkelijke Aziatische rassen van het hangbuikvarken zijn veranderd. Maar hoe dan ook, het blijven andere varkens dan diegene die wij kennen. Ze zien er niet alleen anders uit, maar ze leven ook in andere omstandigheden, en worden vaak ook gehouden om andere redenen.

Dat ontdekken we in Pakha, een klein dorpje, gelegen in de bergen van Noord-Thailand. Het dorp ligt op een heuvelrug. Het is omsloten door een bos. Daaromheen liggen de velden van de gezinnen. Er wonen een 300-tal gezinnen. Ze leven van rijst, groenten en af en

toe een stukje vlees. Dat kweken ze zelf (meestal kip), of ze kopen het bij speciale gelegenheden aan met de opbrengsten van hun Chinese kool of fruit.

De mensen wonen in mooie hutten, die gebouwd zijn op steile hellingen. Het zijn een soort paalwoningen. Je neemt een trapladdertje naar boven om in het woongedeelte te komen. Maar de ruimte onderaan wordt zeker niet onbenut gelaten. Daar scharrelen, eten, slapen en ronken de varkens. Niet alle mensen zijn in het bezit van een varken, maar de meeste gezinnen proberen toch wel één of meerdere varkens te houden. En dat heeft zo zijn redenen... Alle etensresten laten de inwoners van Pakha gewoon door de houten vloer vallen. Ze komen terecht bij de afvalverwerkers. Niks gaat verloren. Nu wordt het wel wat moeilijker

omdat ook deze dorpelingen meer en meer in aanraking komen met kunststofverpakkingen. Ik vrees dat een varken nog altijd niet in staat is om plastic te verwerken...

De varkens gaan overdag op wandel, en verzamelen het één en ander in het nabije bos. Tijdens de regenperiodes hoeven zij niet veel meer bijgevoerd te worden. Maar in de koude periodes vragen zij wel naar wat extra's.

Hangbuikvarkens zijn het 'stoveke in huis'. Zij produceren heel wat warmte waar de bewoners dankbaar gebruik

van maken tijdens de koele nachten... Het kan daar aardig kil zijn en niks is onaangener dan kou lijden. Maar daar denken wij vaak niet aan met onze donsdekens van de beste kwaliteit.

Een varken heeft voor hen ook een grote culturele betekenis. Binnen hun cultuur brengen de mensen nog veel offers aan hun voorouders om hen gunstig te stemmen, of om zichzelf te ontdoen van één of ander kwaad. Grote feesten gaan niet voorbij zonder een varken te slachten. Een rouwritueel is niet volledig zonder het offeren van een varken, als het gezin zich dat tenminste kan veroorloven.

Het is ongelooflijk: tegenwoordig moet je niet naar Thailand, Vietnam, Maleisië of China gaan om zo'n varken te zien. Het hangbuikvarken is vreselijk populair in de Verenigde Staten van Amerika. Honderden mensen betalen zich blauw (tot 170.000 Bcf) aan deze varkens. Dit troeteldier kan een leeftijd bereiken tussen 12 en 15 jaar. Omwille van de grote waarde en de relatief lange periode dat men het varken kan houden, twijfelen

een aantal Amerikanen er niet aan dit beestje te beschouwen als hun grootste lieveling.

Maar laten we niet vergeten dat hangbuikvarkens meer zijn dan troeteldieren. Ze spelen vaak een cruciale rol in het dagelijkse leven van de eenvoudige plattelandsbewoners in Zuidoost Azië. Zij horen graag een varken rommelen in de 'kelder' van hun huis, want dat helpt hen vooruit. Het is een bron van warmte en voedsel en neemt binnen hun cultuur een belangrijke plaats in. Deze mensen zijn immers nog met meer bezig dan met comfort en luxe. En daar kunnen wij nog veel van leren.

Ieder Voor Allen is de Niet-Gouvernementele Organisatie voor ontwikkelingssamenwerking van Boerenbond, met een partnerwerking in het zuiden en een educatieve werking in het noorden. Voor meer info bel Hilke Evenepoel, stafmedewerker ontwikkelingseducatie, 016/24.21.45.

